

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudců JUDr. Lenky Matyášové a Mgr. Davida Hipšra v právní věci **Ing. Z. K.**, zast. JUDr. Jiřím Mazalem, advokátem v Písku, Národní svobody 26/181, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihočeského kraje**, U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, **za účasti:** 1) I. S. a. s., 2) R. K., Písek, 3) O. s. L. 2000, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 6. 2006, č. j. 10 Ca 237/2004 – 82,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 14. 6. 2006, č. j. 10 Ca 237/2004 - 82 byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 11. 2004, č. j. KUJCK/28252.1/04/ODSH-Ho-OR, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu v Písku o povolení stavby komunikace na specifikovaných pozemkových parcelách a rovněž odmítnuta žaloba proti rozhodnutí Městského úřadu v Písku ze dne 15. 6. 2004, č. j. D/2220/2004/Kov-Podj/OS, kterým bylo rozhodováno o tom, zda konkrétní pracovník speciálního stavebního úřadu není vyloučen z projednání věci.

Krajský soud v odůvodnění kasační stížností napadeného rozsudku nejprve konstatoval, že přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Zdůraznil, že jen ze skutečnosti, že nebylo podanému odvolání vyhověno, nelze dovozovat rozpor s ustanovením § 59 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen správní řád). Žalobce v obecné rovině poukazoval na to, že rozhodnutí nebylo vydáno v souladu s právními předpisy a soud proto rovněž obecně odkázal na to, že z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů vyplývá, že se zabývaly souladem navržené stavby se právními předpisy a projektová dokumentace byla předmětem přezkoumání ve stavebním řízení. Napadené rozhodnutí nebylo vydáno v rozporu se zásadami správního řízení, podmínky pro provedení a užívání stavby byly ve stavebním povolení uvedeny a bylo rozhodnuto o námitkách účastníků řízení. K namítanému porušení práva žalobce podle ustanovení § 137 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen stavební zákon) soud konstatoval, že porušení tohoto práva je vyloučeno už svojí povahou, protože žalobce je občanským sdružením zaměřeným na ochranu přírody a krajiny a žádný nemovitý majetek nemá. Rovněž ochrana dřevin, konkrétně dubu ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny byla zajištěna. V této souvislosti se vyjadřoval k tomu povolaný orgán státní správy, který stanovil podmínky, za kterých může být stavba realizována. K námitce podjatosti konstatoval, že byla předepsaným procesním postupem projednána a pouhá skutečnost, že městský úřad vykonávající přenesenou působnost, je zřízen u samosprávného subjektu, kterému patří pozemky, na kterých se má stavba nacházet, neznamená, že pracovník správního orgánu má poměr k účastníkům řízení. Rovněž námitka o porušení ustanovení § 33 správního řádu nebyla shledána důvodnou, neboť správní řád se vztahuje na řízení o povolení stavby pouze tehdy, nestanoví-li stavební zákon jinak. Ustanovení § 61 odst. 1 stavebního zákona však stanoví, že řízení je ovládáno koncentrační zásadou, což znamená, že připomínky, námitky, návrhy lze uplatnit výlučně v určité lhůtě, případně nejpozději při ústním jednání, přičemž k později uplatněným námitkám se nepřihlíží. Proto se citované ustanovení správního řádu neuplatňuje a o námitkách, které měly své místo v územním řízení platí, že je nelze uplatnit ve stavebním řízení. Námitku porušení ustanovení § 62 stavebního zákona soud shledal zcela obecnou, když z podané žaloby nevyplývá, jaké technické, občanské či jiné vybavení nezbytné k řádnému užívání komunikace, stavbě podle konkrétního stavebního povolení chybí. Stavební úřad pak vycházel ze stanovisek dotčených orgánů státní správy, které sledují zajištění ochrany jednotlivých složek životního prostředí a taková stanoviska byla doložena. Závěrem soud připomenul, že rozšiřování žalobních bodů po uplynutí lhůty k podání žaloby je vyloučeno ustanovením § 71 odst. 2 s. ř. s. Proto se soud nemohl zabývat dalšími výhradami žalobce, které byly uplatněny při ústním jednání. K výroku o odmítnutí žaloby proti rozhodnutí o námitce podjatosti soud konstatoval, že uvedené rozhodnutí nebylo napadeno odvoláním, proto nebyly vyčerpány řádné opravné prostředky a navíc jde o rozhodnutí procesní povahy, na které dopadá kompetenční výluka.

Proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích podal žalobce v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou opřel o důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Konstatoval, že krajský soud věc nesprávně posoudil z hlediska ustanovení § 3, § 4 a § 9 odst. 1 správního řádu, neboť rozhodoval pracovník správního orgánu, který je zaměstnancem účastníka řízení. Nesprávné právní posouzení rovněž shledal v otázce koncentrace námitek ve stavebním řízení, když stavební úřad je naopak povinen postupovat a rozhodovat v souladu se závaznými stavebními a zvláštními předpisy, i když k později uplatněným námitkám nemusí přihlížet. Rozhodnutí vydaná v rozporu s ustanoveními § 62 a § 138a stavebního zákona ve spojení s vyhláškou č. 137/1998 Sb., o obecných požadavcích na výstavbu jsou nezákonná, ať už stěžovatel ve stavebním řízení námitky uplatnil včas,

pozdě nebo je neuplatnil vůbec. Namítal, že se zrušení správních rozhodnutí nedomáhá proto, že správní orgány nepřihlédly k jeho námitkám, ale proto že jde o rozhodnutí nezákonná. Vady řízení před správním orgánem, ke kterým měl soud přihlédnout z úřední povinnosti, spatřoval v tom, že je uváděl již v podaném odvolání a jiných podáních, na která v kasační stížnosti odkázal. Např. uplatnil námitku, že prováděním, uskutečněním a užíváním komunikace by byla porušena jeho vlastnická práva k jeho pozemku a ke stavbě přípojky pro vytápění jeho domu a směrem k obtěžování hlukem, prachem a zápachem jedovatých výfukových zplodin. Rozhodnutím žalovaného pak bylo porušeno základní právo žalobce na pokojné užívání svého majetku. Nepřezkoumatelnost kasační stížností napadeného rozsudku spatřoval v tom, že soud některé navržené důkazy neprovedl a v rozsudku nevyložil, proč důkazním návrhům nevyhověl. Soud se rovněž měl zabývat námitkami uplatněnými při ústním jednání z úřední povinnosti. Poukázal znovu na to, že žalobou napadené rozhodnutí nemá předepsané náležitosti, vychází z nesprávně zjištěného stavu věci, není v souladu s právními předpisy ani věcně správné. Vyjádření dotčených orgánů státní správy soud nepřezkoumal a zjištění o tom, že rozhodnutí žalovaného nebylo vydáno v rozporu se zásadami správního řízení, nemá oporu v provedeném dokazování a ve správním spisu. Namítal rovněž, že rozsudek je zatížen vnitřním rozporem mezi výrokem a odůvodněním, neboť se v odůvodnění konstatuje, že soud žalobu směřující proti stavebnímu povolení zamítl, avšak ve výroku uvedl, že se žaloba proti rozhodnutí žalovaného zamítá, ačkoli se žalobce domáhal rovněž zrušení rozhodnutí prvostupňového, soud v rozporu s obsahem petitu o návrhu na zrušení stavebního povolení nerozhodl.

Žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Uvedl, že se nadále ztotožňuje se zněním jím vydaného správního rozhodnutí a rovněž s kasační stížností napadeným rozsudkem.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek v mezích stěžovatelem uplatněného důvodu a kasační stížnost neshledal důvodnou.

Nejprve je třeba podrobněji přiblížit jeden ze základních principů soudního přezkumu správních rozhodnutí soudy, které rozhodují v tzv. správním soudnictví. Je to nezbytné především proto, že z podané žaloby a následně kasační stížnosti plyne, že žalobce ne zcela reflektuje specifika soudního přezkumu ve správním soudnictví na straně jedné a správní řízení jako takové na straně druhé. Soudní přezkum ve správním soudnictví je co do svého rozsahu nikoli přezkumem neomezeným tzn. soudy nepřezkoumávají a přezkoumávat nemohou žalobami napadená rozhodnutí bez zřetele k tomu, co konkrétně žalobce napadanému správnímu rozhodnutí vytýká. Soudy ve správním soudnictví přezkoumávají žalobou napadená správní rozhodnutí v mezích žalobních bodů (ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s.), tzn. skutkových či právních důvodů, pro které žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné či nicotné /ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s./. Je proto nezbytné, aby žalobce rozhodné skutečnosti, které dle jeho názoru odůvodňují zrušení žalobou napadeného rozhodnutí resp. prohlášení jeho nicotnosti, v podané soudní žalobě uvedl, protože jenom v případě, že jsou konkrétní žalobní body v podané žalobě dostatečně podrobně uvedeny, může se jimi soud kvalifikovaně zabývat. Míře konkrétnosti uplatněných žalobních bodů pak nutně musí korespondovat míra konkrétnosti odůvodnění soudního rozhodnutí, neboť pokud má soudní přezkum probíhat v mezích žalobních bodů, nelze z povahy věci důvodnost či nedůvodnost zcela obecné námitky odůvodnit zcela konkrétním způsobem, protože nelze předjímat, co konkrétně žalobce namítal. Pokud by tak soud přesto učinil a rozhodnutí přezkoumal se zřetelem k tomu, co v podané žalobě uvedeno není resp. není postaveno na jisto, že je v žalobě obsaženo, nepostupoval by v takovém případě

v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s., neboť by již nešlo o přezkum v rámci žalobních bodů.

Obdobně je tomu v případě řízení o kasační stížnosti. Podle ustanovení § 109 odst. 3 věta první s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti. To znamená, že rozsudek krajského soudu přezkoumá se zřetelem k důvodům obsaženým v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s. Kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (ustanovení § 102 s. ř. s.) a důvody, které lze v kasační stížnosti s úspěchem uplatnit, se vztahují právě k napadenému rozhodnutí krajského soudu. Rovněž je třeba zdůraznit, že Nejvyšším správním soudem není přezkoumáváno rozhodnutí žalovaného o odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, ale rozhodnutí krajského soudu rozhodujícího ve správním soudnictví. Nejvyšší správní soud již v minulosti konstatoval (rozsudek ze dne 31. 5. 2004, sp. zn. 3 Azs 43/2003 publikovaný na www.nssoud.cz), že v kasační stížnosti musí stěžovatel uvést, v čem spatřuje nezákonnost rozhodnutí soudu. Omezí-li se pouze na výtky směřující proti rozhodnutí správního orgánu, aniž jakkoli zpochybní rozhodnutí soudu, je jeho kasační stížnost nedůvodná, neboť výtky v ní obsažené jdou mimo rámec rozhodnutí krajského soudu.

Nezákonnost kasační stížností napadeného rozsudku (kasační důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.) žalobce spatřoval v tom, že „věc byla nesprávně posouzena z hlediska ustanovení § 3, § 4 a § 9 odst. 1 správního řádu“. Žalobce však nijak nekonkretizuje, v čem porušení uvedených zásad dle jeho názoru mělo spočívat. Jedinou konkrétní námitkou je tvrzení o tom, že soulad se základními zásadami byl shledán přesto, že rozhodoval pracovník správního orgánu, který je zaměstnancem účastníka řízení. Je třeba konstatovat, že kasační námitka není namířena proti závěru krajského soudu k této otázce (zejm. str. 6 a 7 odůvodnění napadeného rozsudku), není namítána nesprávnost rozhodnutí soudu, ale je znovu zcela obecně konstatováno to, co bylo uvedeno již v podané žalobě. Již proto nemůže být tato námitka shledána důvodnou.

Nad rámec uvedeného je vhodné doplnit, že obdobnou problematikou se již Nejvyšší správní soud zabýval. V rozhodnutí ze dne 29. 11. 2006, sp. zn. 4 As 41/2005 konstatoval, že „pokud v žalobě bylo poukazováno na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 3. 10. 2002, sp. zn. 30 Ca 23/2000 (žalobce tak činil i v této věci), je nutno konstatovat, že právní závěry vyslovené v tomto rozsudku byly překonány rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2004, č. j. 2 As 21/2004 – 67, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 503/2005. Nejvyšší správní soud konstatoval, že obecní úřad jako orgán obce, jakožto jednotky územní samosprávy, vykonává působnost rovněž v oblasti státní správy, která na něj byla v souladu s uvedeným zákonem, a tedy postupem aprobovaným článkem 105 Ústavy ČR, přenesena. Orgány obce jsou přitom povolány k výkonu státní správy v celé řadě dalších oblastí, např. ve věcech stavebního řízení, živnostenského podnikání, požární ochrany, apod. V mnoha případech přitom i v těchto oblastech může nastat a běžně nastává situace, kdy účastníkem správního řízení vedeného orgánem obce je obec sama. Zákonodárce přistoupil k takovému zákonnému a přitom ústavně konformnímu řešení, které připouští, aby v kterémkoliv stupni správního řízení o právu nebo povinnosti územně samosprávné jednotky na konkrétním úseku státní správy rozhodoval orgán tohoto územně správního celku. Pracovník takového orgánu v takovém řízení nevystupuje prvotně jako zaměstnanec, nýbrž jako úředník územně samosprávného celku, mezi jehož základní povinnosti podle zákona č. 312/2002 Sb., patří mj. dodržovat ústavní pořádek, právní předpisy vztahující se k práci jím vykonávané, hájit při výkonu správních činností veřejný zájem, jednat a rozhodovat nestranně bez ohledu na své přesvědčení a zdržet se při výkonu práce

všeho, co by mohlo ohrozit důvěru v nestrannost rozhodování [§ 16 odst. 1 písm. a), b), c) a f) citovaného zákona]. Tyto povinnosti pak má úředník i při výkonu státní správy, která byla na orgán samosprávy zákonem přenesena (§ 2 odst. 3 citovaného zákona). Skutečnost, že zákon uvedené povinnosti úředníků územních samosprávních celků takto explicitně vypočítává, je podle Nejvyššího správního soudu třeba vnímat právě i v souvislosti s tím, že tito úředníci jsou v mnoha případech povoláni k rozhodování o věcech týkajících obce či kraje, tedy de facto jejich zaměstnavatelů. Nejvyšší správní soud je tak přesvědčen, že pouze tato situace, která je zákonem výslovně připuštěna, předpokládána a vyžadována, nemůže být bez dalšího důvodem podjatosti pracovníka orgánu územně samosprávného celku, a to i přes pracovní či jiný obdobný vztah k takovému celku jakožto účastníkovi řízení či z toho plynoucí jistou finanční závislost. Aby pochybnosti o podjatosti konkrétního úředníka byly v takových případech dány, musela by přistoupit ještě další skutečnost, např. důvodná obava z ovlivňování úředníka ze strany jeho zaměstnavatele v konkrétním případě. Chybnost úvahy krajského soudu v Hradci Králové spočívá i v tom, že v případě jejího uznání by došlo k vyloučení všech pracovníků správního orgánu, tedy fakticky k vyloučení celého správního orgánu, což však správní řád ve svém ustanovení § 9 nepřipouští“.

Rozhodoval-li proto Městský úřad v Písku v přenesené působnosti o územním a stavebním řízení, kdy ze zákona /§ 59 odst. 1 písm. a) stavebního řádu/ bylo Město Písek účastníkem řízení, nelze bez dalšího usoudit na vyloučení jeho pracovníka pro pochybnost o jejich nepodjatosti ve smyslu ustanovení § 9 odst. 1 správního řádu. K takovému závěru by se mohlo dospět za existence dalších konkrétních skutečností ve smyslu výše uvedeného výkladu ustanovení § 9 správního řádu, které by vyloučení takových pracovníků skutečně nasvědčovaly. Tyto okolnosti však nebyly ze strany žalobce v podané žalobě tvrzeny.

Žalobce namítal nezákonnost rozsudku krajského soudu v důsledku nesprávného výkladu zásady koncentrace dle ustanovení § 62 stavebního zákona. Je třeba konstatovat, že ani krajský soud své odůvodnění k této otázce (str. 7 a 8 odůvodnění rozsudku) nesměroval k závěru o tom, že zásada koncentrace by měla za následek rezignaci na právní předpisy (stavební zákon či vyhlášku o obecných technických požadavcích na výstavbu), ale jako argument k tomu, proč neobstojí ve věci námitka porušení § 33 správního řádu. Nadto i v této souvislosti je porušení právních předpisů namítáno zcela obecně, pouhým označením čísla právního ustanovení resp. označením právního předpisu, aniž by bylo uvedeno, v čem konkrétně uvedené porušení spočívá. Lze proto rovněž toliko obecně zdůraznit, že jestliže stavební povolení bylo vydáno na základě předchozího pravomocného rozhodnutí správního orgánu o umístění stavby, kterým byla vyřešena otázka přípustnosti umístění stavby na předmětných pozemcích, jsou námitky, jimiž žalobce v odvolání proti stavebnímu povolení brojil právě proti umístění stavby v dané lokalitě, podle § 61 odst. 1 poslední věta stavebního zákona námitkami nepřipustnými, k nimž nebylo možné ve stavebním řízení přihlížet, neboť tyto námitky mohly (a měly) být uplatněny v územním řízení, jež vyústilo ve vydání rozhodnutí o umístění stavby (obdobně např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 3. 2006, sp. zn. 9 Ca 145/2004).

Pokud jde o kasační důvod obsažený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. je třeba nejprve konstatovat, že není důvodný paušální závěr žalobce o tom, že vady řízení odůvodňující zrušení žalobou napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 s. ř. s. není třeba v žalobě namítat a soud je vždy povinen rozhodnutí zrušit i bez návrhu. Nejvyšší správní soud již konstatoval (rozsudek ze dne 24. 11. 2003, sp. zn. 2 Azs 23/2003 - 48 publikovaný na www.nssoud.cz), že jestliže účastník v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nenamítá

vady řízení uvedené v ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., soud přihlédne z úřední povinnosti k existenci takových vad jen za předpokladu, že jsou bez dalšího patrné ze správního spisu a zároveň se jedná o vady takového charakteru a takové míry závažnosti, že brání přezkoumání napadeného rozhodnutí v mezích uplatněných žalobních bodů. Vady takového charakteru v řízení shledány nebyly a ani žalobce v podané kasační stížnosti takové vady konkrétně nenamítá.

Žalobce v rámci kasační stížnosti odkázal na svá podání, která dříve ve věci učinil. K tomu je třeba znovu konstatovat, že podle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud je vázán důvody kasační stížnosti. Aby mohl být Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti, je nezbytné, aby tyto důvody byly v kasační stížnosti konkrétně uvedeny. Nepostačuje proto zcela obecný odkaz žalobce na důvody uvedené v podané žalobě resp. v předchozích podáních, neboť důvody kasační stížnosti se vztahují nikoli k žalobou napadenému správnímu rozhodnutí, ale k rozhodnutí soudu a tyto důvody v podané žalobě, před vydáním soudního rozhodnutí, ani uvedeny být nemohly. Nejvyššímu správnímu soudu pak nepřísluší vyvíjet vlastní aktivitu směrem ke zjištění, které z žalobních námitek by mohly rovněž obstát coby důvody následné kasační stížnosti. Proto nelze z jiných, než v kasační stížnosti výslovně vyličených důvodů, napadené rozhodnutí krajského soudu přezkoumat (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2007, sp. zn. 1 Afs 64/2006 publikovaný na www.nssoud.cz).

Žalobce namítal, že ve správním řízení argumentoval tím, že prováděním, uskutečněním a užíváním stavby byla porušena jeho vlastnická práva k pozemku. Zde je zásadní, že žalobce tato tvrzení směřuje směrem k závěru o tom, že řízení *před správními orgány* bylo stiženo vadou. O vadu řízení před správními orgány však nejde za situace, kdy je namítáno nesprávné posouzení konkrétní námitky ve správním řízení. Za takové situace se případně může jednat nepřezkoumatelnost v důsledku nedostatku důvodů rozhodnutí resp. o nesoulad závěru o skutkovém stavu se správním spisem, nikoli však o vadu řízení před správním orgánem. Je skutečností, že odůvodnění rozsudku krajského soudu k této otázce (str. 6 první odstavec) neobstojí. Krajský soud patrně v důsledku toho, že žalobce při soudním jednání vystupoval rovněž jako zástupce zúčastněné osoby - občanského sdružení, odhlédl od skutečnosti, že žalobcem byla v souzené věci fyzická osoba a nikoli ono občanské sdružení a odůvodnění k této otázce je proto ne zcela dostatečné. Při úvaze o tom, zda je třeba pro uvedenou skutečnost rozsudek krajského soudu zrušit, Nejvyšší správní soud přihlédl k tomu, že i tato kasační námitka nebyla směřována proti rozhodnutí krajského soudu, ale proti rozhodnutí žalovaného o odvolání. Neústila rovněž v závěr o tom, že by případně bylo rozhodnutí krajského soudu z tohoto důvodu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, ale žalobce vznesl tuto námitku v souvislosti s namítanými vadami řízení, což však, jak bylo výše uvedeno, k závěru o existenci vad řízení nevede. S odkazem na tyto skutečnosti proto Nejvyšší správní soud shledal i tuto kasační námitku nedůvodnou.

Vady řízení před soudem žalobce spatřoval v nezdůvodnění, proč nebylo vyhověno důkazním návrhům žalobce. Tato námitka nemá oporu v odůvodnění rozhodnutí krajského soudu, protože na str. 10 odst. 4 rozsudku soud výslovně zdůvodnil, proč nedoplňoval dokazování znaleckým posudkem. I zde obecně platí, že namítaný nedostatek důvodů soudního rozhodnutí není vadou řízení před soudem, ale odlišným, samostatným kasačním důvodem, spočívajícím v nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Proto uvedená námitka není důvodná.

Vada soudního řízení byla shledávána rovněž v tom, že žalobou napadené rozhodnutí nebylo zrušeno bez jednání podle ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s. Je třeba konstatovat, že účelem ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s. je umožnit soudu, aby v případě, že má zato, že jsou dány důvody obsažené v tomto ustanovení, nebyl nucen nařizovat ve věci ústní jednání za situace, kdy ani jeho průběh nemůže ničeho změnit na závěru o tom, že v důsledku závažných pochybení je třeba žalobou napadené rozhodnutí zrušit. Rozhodně to však neznamená, že by nebylo lze rozhodnutí zrušit z obdobných důvodů i po proběhnuvším ústním jednání resp. že by skutečnost, že jednání v takovém případě proběhlo, bylo lze považovat za vadu řízení.

Žalobce namítal, že se soud měl a musel zabývat výhradami uplatněnými při ústním jednání. Je třeba připomenout, že řízení před správními soudy je ovládáno dispoziční zásadou, kdy podle ustanovení § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s. rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body lze jen ve lhůtě pro podání žaloby. V tomto duchu bylo rozhodnutí krajského soudu stran nemožnosti uplatnění nových námitek při ústním jednání odůvodněno a lze jen obecně konstatovat, že ústavní přípustnost uvedeného principu plyne např. z nálezů Ústavního soudu ze dne 10. 3. 1999, sp. zn. I. ÚS 164/07, či ze dne 19. 11. 1999, sp. zn. IV. ÚS 432/98.

Žalobce namítal porušení ustanovení § 64 s. ř. s. a § 157 odst. 2 o. s. ř. tím, že rozhodnutí nebylo vydáno v souladu s právními předpisy a nemá předepsané náležitosti s tím, že soud nepřezkoumal soulad projektové dokumentace se stavebními a právními předpisy. Lze jen znovu odkázat na to, co bylo uvedeno v úvodu. Na to, aby soud mohl zmíněný soulad podrobně přezkoumat, je nezbytné, aby žalobce namítal, v čem konkrétně měl uvedený nesoulad spočívat tak, aby soud mohl učinit závěr o důvodnosti či nedůvodnosti žalobní námitky. Takto však žalobce v podané žalobě ani posléze v kasační stížnosti nepostupoval.

Žalobce namítal vnitřní rozpor mezi výrokem a odůvodněním rozsudku krajského soudu. Pokud soud v závěru strany 10 odůvodnění uvedl, že zamítl žalobu proti stavebnímu povolení, nemínil tím nepochybně, že by zamítl žalobu proti prvostupňovému rozhodnutí, ale je třeba tuto část odůvodnění chápat ve spojení s odůvodněním, které následuje a které se týká žaloby proti rozhodnutí o námitce podjatosti. Předmětem řízení před správními soudy je rozhodnutí ve správním řízení učiněné v posledním stupni. Vyplývá to ze skutečnosti, že žalovaným je v řízení o žalobě podle ustanovení § 69 s. ř. s. správní orgán, který rozhodl v posledním stupni a rovněž z ustanovení § 78 odst. 3 s. ř. s., podle kterého soud může podle okolností zrušit i rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Správní soud tak učinit může, pokud pro takový postup shledá důvody, učinit tak však nemusí (a je třeba dodat, že tak ani ve většině případů nečiní), pokud pro takový postup důvody neshledá. Předmět řízení je vymezen označením rozhodnutí o odvolání a nejde proto o nevyčerpání předmětu řízení, pokud není samostatným výrokem současně rozhodnuto o tom, zda se ruší rovněž správní rozhodnutí I. stupně či nikoli.

S poukazem na shora uvedené důvody proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že přezkoumávané rozhodnutí Krajského soudu v Českých Budějovicích je správné, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Žalobce, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 13. června 2007

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu